

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 15 juli 2004¹

1. Förevarande mål avser tolkningen av förordning (EEG) nr 259/93² om de förfaranderegler som transporter av avfall mellan medlemsstaterna är underkastade. Olika bestämmelser i denna förordning är tillämpliga beroende på om avfallet skall bortskaffas eller återvinnas. Bestämmelserna är mindre ingripande i fråga om återvinning än i fråga om bortskaffande. Begreppen bortskaffande och återvinning av avfall är definierade i direktiv 75/442/EEG³ till vilket förordningen innehåller en uttrycklig hänvisning⁴.

en annan, skall anmäla sina planer på transport till de behöriga nationella myndigheterna som är berörda, det vill säga till myndigheten i destinationsstaten⁵, i den stat från vilken transporten skall genomföras⁶ och, i förekommande fall, i den stat genom vilken transporten transiteras⁷, liksom till det bolag som är mottagare av avfallet. I förordningen föreskrivs även att det i den nationella lagstiftningen i varje medlemsstat kan föreskrivas att det är den behöriga avsändarmyndigheten som skall översända anmälan av den planerade transporten till de övriga behöriga myndigheterna liksom till mottagaren av avfallet.

2. I förordningen föreskrivs att varje fysisk eller juridisk person som i syfte att bortskaffa eller återvinna avfall avser genomföra en transport av avfallet från en medlemsstat till

3. I förevarande mål har domstolen ombetts att uttala sig om vilka befogenheter den behöriga avsändarmyndigheten har när den inte är överens om klassificeringen av den planerade transporten samt när den enligt nationell rätt är skyldig att översända anmälan om transporten. Frågan är huruvida avsändarmyndigheten, när den anser att en transport som klassificerats som "en transport av avfall för återvinning" egentligen utgör en transport för bortskaffande, har rätt

1 — Originalspråk: franska.

2 — Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 30, 1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43), i dess lydelse enligt kommissionens beslut 1999/816/EG av den 24 november 1999 om anpassning i enlighet med artiklarna 16.1 och 42.3 av bilagorna II, III, IV och V till rådets förordning (EEG) nr 259/93 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 316, s. 45) (nedan kallad förordningen).

3 — Rådets direktiv av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66), och kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32) (nedan kallat direktivet).

4 — Artikel 2 i och k.

5 — Nedan kallad den behöriga destinationsmyndigheten.

6 — Nedan kallad den behöriga avsändarmyndigheten.

7 — Nedan kallad den behöriga transitmyndigheten.

att ex officio omklassificera transporten, om den kan återsända handlingarna till anmälaren, eller om den är skyldig att översända anmälan av transporten såsom den klassificerats samtidigt som den behåller möjligheten att framställa en invändning mot genomförandet av åtgärden på grund av den felaktiga klassificeringen.

porter av avfall bör föregås av en anmälan till behöriga myndigheter så att dessa underlättas särskilt om avfallstyp samt om transport och bortskaffande eller återvinning av avfallet och därigenom kan vidta nödvändiga åtgärder för att skydda människors hälsa och miljön, inbegripet möjligheten att göra skäliga invändningar mot transporten".¹⁰

4. Innan jag kortfattat redogör för de sakliga omständigheterna inom ramen för vilka denna fråga kommit att hänskjutas till domstolen, skall jag redovisa de relevanta bestämmelserna i förordningen liksom domen av den 27 februari 2002 i målet ASA⁸, som avses i beslutet om hänskjutande och i vilken domstolen givit upplysningar som kan vara av intresse för frågan som jag avser att besvara genom förevarande förslag till avgörande.

6. Den som är anmälningspliktig, anmälaren, definieras i artikel 2 g i förordningen som den i vilkens verksamhet avfallet har uppkommit (ursprunglig producent) eller, om detta inte är tillämpligt, insamlaren eller den som innehar avfallet och som avser att transportera eller låta transportera det.

I — Förordningen

5. Förordningen syftar till att tillhandahålla ett harmoniserat system av förfaranden genom vilka avfallstransporterna kan begränsas för att säkerställa skyddet av miljön.⁹ I ingressen till förordningen anges att "trans-

7. I avsnitt II i förordningen anges det förfarande som skall tillämpas på transporter av avfall mellan medlemsstaterna. I artiklarna 3–5 i kapitel A i avsnitt II regleras avfall som är avsett att bortskaffas och i artiklarna 6–11 i kapitel B i detta avsnitt sådant avfall som skall återvinnas.

8. I artiklarna 3 och 6 i förordningen föreskrivs med identisk ordalydelse att om anmälaren avser att transportera avfall för

8 — Dom av den 27 februari 2002 i mål C-6/00, ASA (REG 2002, s. I-1961).

9 — Dom av den 28 juni 1994, i mål C-187/93, Parlamentet mot rådet (REG 1994, s. I-2857), punkt 26; svensk specialutgåva, volym 15, s. 249).

10 — Nionde skälet.

bortskaffande eller återvinning från en medlemsstat till en annan, skall han anmäla detta till den behöriga destinationsmyndigheten och sända en kopia av anmälan till behöriga avsändar- och transitmyndigheter samt till mottagaren.¹¹ Anmälan skall göras med hjälp av den fraktsedel som utfärdas av den behöriga avsändarmyndigheten.¹² Anmälan skall fylla i denna fraktsedel och på begäran från behöriga myndigheter tillhandhålla kompletterande uppgifter och dokumentation.¹³ På fraktsedeln bör anmälaren särskilt ange uppgifter om de bortskaffningsförfaranden som avses i bilaga 2 A till direktiv 75/442/EEG¹⁴ när avfallet är avsett att bortskaffas eller, när det är avsett att återvinnas, precisera de återvinningsförfaranden som anges i bilaga 2 B till nämnda direktiv.¹⁵ Anmälaren skall även teckna ett avtal med mottagaren om bortskaffande eller återvinning av avfallet. Detta avtal skall uppfylla de krav som föreskrivs i förordningen.¹⁶

9. I artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen anges att "[e]n behörig avsändarmyndighet får i enlighet med nationella regler besluta att i anmälarens ställe själv göra anmälan till den behöriga destinationsmyndigheten, med

kopior till mottagaren och till den behöriga transitmyndigheten".

10. Till skillnad från artikel 6.8 innehåller artikel 3.8 ett andra stycke i vilket föreskrivs följande. Om den behöriga myndigheten i enlighet med nationell lagstiftning själv får göra anmälan av fraktsedeln kan den " ... besluta att inte göra någon anmälan om den själv har omedelbara invändningar mot transporten i enlighet med artikel 4.3. Den skall genast underrätta anmälaren om dessa invändningar"¹⁷.

11. När en anmälan om transport av avfall för bortskaffande eller återvinning inkommit skall den behöriga destinationsmyndigheten senast tre arbetsdagar därefter sända en bekräftelse till anmälaren och kopior av anmälan till övriga behöriga myndigheter och mottagaren.¹⁸ Dessa myndigheters frister för att ta ställning till huruvida avfallet skall bortskaffas eller återvinnas börjar löpa när denna bekräftelse avsänts.

11 — Artiklarna 3.1 och 6.1.

12 — Artiklarna 3.3 och 6.3.

13 — Artiklarna 3.4 och 6.4.

14 — Artikel 3.5.

15 — Artikel 6.5 femte strecksatsen.

16 — Artiklarna 3.6 och 6.6 i förordningen.

17 — Som kommer att framgå nedan i förevarande förslag till avgörande föreskrivs i denna artikel 4.3 i förordningen de skäl som av de behöriga myndigheterna kan åberopas för att bestrida den planerade åtgärden eller underställa den vissa villkor.

18 — Artiklarna 4.1 och 7.1.

12. I artikel 4 i förordningen föreskrivs att transporter av avfall för bortskaffande fordrar tillstånd från den behöriga destinationsmyndigheten. Ett sådant tillstånd får endast ges under förutsättning att det inte framställts några invändningar från den behöriga avsändar- eller transitmyndigheten. De sistnämnda myndigheterna förfogar över en tidsfrist på 20 dagar räknat från dagen när bekräftelsen avsändes för att göra gällande sådana invändningar eller uppställa vissa krav för transporten. Den behöriga destinationsmyndigheten skall fatta sitt beslut om tillstånd, oberoende av om detta är förenat med villkor, eller vägra den planerade transporten, tidigas. 21 dagar och senast 30 dagar efter det att bekräftelsen avsänts.¹⁹

enlighet med avfallsplanerna. Vidare får de behöriga myndigheterna framställa motiverade invändningar mot den planerade transporten i följande fall. För det första kan de framställa sådana invändningar när transporten inte sker i enlighet med nationella lagar och andra författningar om miljöskydd, allmän ordning, allmän säkerhet eller hälso- skydd. För det andra kan de framställa sådana invändningar när anmälaren eller mottagaren tidigare har gjort sig skyldig till illegal handel, och för det tredje kan de framställa sådana invändningar i de fall då transporten strider mot förpliktelser som följer av internationella konventioner som den berörda medlemsstaten eller de berörda medlemsstaterna har ingått.

13. De invändningar som de behöriga myndigheterna kan göra gällande eller de villkor som de kan ställa anges i artikel 4.3 i förordningen. Enligt artikel 4.3 a i förordningen får medlemsstaterna vidta åtgärder för att helt eller delvis förbjuda eller systematiskt invända mot transporter av avfall för att genomföra principerna om närhet, prioritering av återvinning och tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå och nationell nivå i enighet med direktiv 75/442/EEG. Enligt artikel 4.3 b i förordningen får de behöriga avsändar- och destinationsmyndigheterna även göra motiverade invändningar mot planerade transporter som inte sker i enlighet med nämnda direktiv för att genomföra principen om tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå och nationell nivå, om anläggningen skall omhänderta avfall från en mer närliggande källa och den behöriga myndigheten har prioriterat detta avfall, eller för att säkerställa att transporterna sker i

14. Vad gäller avfall avsett för återvinning föreskrivs i artikel 7 i förordningen att de behöriga destinations-, avsändar- och transitmyndigheterna skall ha möjlighet att invända mot transporten senast 30 dagar sedan bekräftelsen avsänts²⁰ samt ha en frist på 20 dagar sedan bekräftelsen avsänts för att fastställa de villkor för avfallstransporten som skall gälla för områden inom deras jurisdiktion.²¹ I artikel 7.4 i förordningen uppräknas de skäl som dessa invändningar kan grunda sig på, vilka är färre än dem som kan göras gällande i de fall då avfallet är avsett för bortskaffande. Om några invänd-

¹⁹ — Artikel 4.2 a och 4.2 b.

²⁰ — Artikel 7.2.

²¹ — Artikel 7.3.

ningar inte har framställts inom tidsfristen på 30 dagar får transporten genomföras inom ett år från den dagen.²² De berörda myndigheternas skriftliga samtycke skall likväl föreligga innan transporten påbörjas i fråga om transporter av sådant avfall för återvinning som förtecknas i bilaga 4 benämnd "röd avfallslista" på grund av att det bedöms som särskilt farligt, eller när det ifrågavarande avfallet ännu inte förts in i någon av bilagorna till förordningen.²³

15. I artikel 26 i förordningen, vilken även avses i frågan från den hänskjutande domstolen, definieras begreppet illegal handel, och där föreskrivs vilka följder en sådan handel får, beroende på om den skall läggas anmälares eller mottagares av avfallet till last.

II — Domen i målet ASA

16. I domen i det ovannämnda målet ASA ställdes domstolen inför den situationen att den behöriga avsändarmyndigheten hade framställt en invändning mot en planerad transport av avfall, vilken av anmälares hade klassificerats som en transport av avfall för återvinning, medan det enligt myndighetens

mening var fråga om en transport av avfall för bortskaftande.²⁴ Eftersom bestämmelserna i artikel 6.8 i förordningen inte kunde tillämpas i detta mål, åvilade det sökanden själv att anmäla den ifrågavarande transporten till samtliga behöriga myndigheter och till mottagaren. I detta mål ombads domstolen att uttala sig i frågan huruvida den behöriga avsändarmyndigheten har befogenhet att undersöka om en planerad transport av avfall som i anmälan klassificerats som "en transport av avfall för återvinning" verkligen motsvarar denna klassificering, och om myndigheten i så fall kan motsätta sig transporten om den klassificering som lämnats av anmälares är felaktig samt vilken gemenskapsbestämmelse den i så fall skall grunda sig på.

17. Domstolen fastslog att det följer av det system som infördes genom förordningen att alla behöriga myndigheter som mottar en anmälan skall kontrollera att anmälares klassificering överensstämmer med förordningens bestämmelser och motsätta sig transporten för det fall klassificeringen är felaktig.²⁵ Härav drog domstolen slutsatsen att den behöriga avsändarmyndigheten, om den finner att syftet med transporten har klassificerats felaktigt i anmälan, skall grunda sin invändning på denna felaktiga klassificering utan att åberopa någon av de särskilda

22 — Artikel 8.

23 — Artikel 10.

24 — Ett österrikiskt bolag ville transportera slagg och aska som producerats vid en anläggning för avfallsförbränning i Wien (Österrike) till Tyskland i syfte att deponera avfallet i hållrummen i en nedlagd saltgruva i Kochendorf (Tyskland).

25 — Punkterna 39 och 40.

bestämmelser i förordningen där de invändningar mot avfallstransporter anges som medlemsstaterna kan göra.²⁶

18. Domstolen fastslog vilka verkningar som följer av en sådan invändning. Liksom de övriga invändningar som föreskrivs i förordningen medför denna invändning att transporten inte får genomföras.²⁷ Anmälaren kan då antingen avstå från att transportera avfallet till en annan medlemsstat, lämna in en ny anmälan, eller överklaga den behöriga avsändarmyndighetens beslut att invända mot transporten. Domstolen uttalade emellertid att det i vart fall inte ankommer på en behörig myndighet att ex officio omklassificera syftet med en avfallstransport, eftersom en sådan ensidig omklassificering kan medföra att en och samma transport prövas av de olika behöriga myndigheterna utifrån bestämmelser i olika kapitel i förordningen. Detta är inte förenligt med det system som infördes genom förordningen.²⁸

19. Domstolen erinrade för övrigt om att den i sin dom av den 13 december 2001 i målet DaimlerChrysler²⁹ fastställt att det förfarande som anges i förordningen garanterar anmälaren att den avsedda transporten

kommer att granskas inom de tidsfrister som anges i förordningen och att anmälaren senast vid utgången av dessa tidsfrister kommer att meddelas om, och eventuellt på vilka villkor, som transporten kan genomföras.³⁰ Härav drog domstolen slutsatsen att den behöriga avsändarmyndigheten skall framföra invändningar inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 7.2 i förordningen, när dessa grundas på att en avfallstransport felaktigt kvalificerats som en transport för återvinning, och det enligt myndighetens mening är fråga om en transport av avfall för bortskaffande.³¹

III — Bakgrund

20. Siomab AB³² driver en avfallsförbränningsfabrik för hushållsavfall och liknande produkter som ger restprodukter, huvudsakligen i form av slagg och salter, i Belgien. I november år 2001 ingick Siomab ett avtal med ett tyskt bolag om nedgrävning av dessa salter i saltgruvorna Teutschenthal i Tyskland. Den 4 december 2001 gav Siomab in en anmälan om sina planer på att transportera avfallet till den behöriga avsändarmyndigheten Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement.³³ I enlighet med artikel 6.8 i förordningen ankommer det, enligt kung-

26 — Punkt 47.

27 — Ibidem.

28 — Punkt 48.

29 — C-324/99, Daimler Chrysler, REG 2001, s. I-9897.

30 — Punkt 49.

31 — Punkt 50.

32 — Nedan kallat Siomab.

33 — Nedan kallad IBGE.

örelse av den 7 juli 1994 om internationell import och export av avfall från regeringen i regionen Bruxelles Capitale, på IBGE att översända anmälningar till övriga behöriga myndigheter och till mottagaren.

21. Siomab klassificerade den planerade åtgärden som en transport av avfall för återvinning. IBGE, som ansåg att det rörde sig om en transport av avfall för bortskaffande, omklassificerade ex officio denna transport innan den översändes till den behöriga destinationsmyndigheten i Tyskland. Den sistnämnda myndigheten motsatte sig transporten med motiveringen att återvinning men inte bortskaffande enligt den tyska gruvlagstiftningen tillåts i gruvan i Teutschenthal.

22. Den 9 april 2002 sände Siomab på nytt sina handlingar till IBGE och vidhöll därvid sin ursprungliga klassificering av transporten. Siomab gjorde under återopande av domen i det ovannämnda målet ASA gällande att IBGE var skyldig att översända anmälan till den behöriga destinationsmyndigheten utan att omklassificera syftet med transporten. I beslut av den 29 april 2002 vidhöll IBGE sin bedömning och avslog Siomabs anmälan med hänsyn till att klassificeringen enligt myndighetens mening var felaktig.

23. Siomab väckte talan vid Conseil d'État (Belgien) och yrkade att denna domstol skulle ogiltigförklara IBGE:s beslut att vägra översända den anmälan om transport av

avfall som var ställd till den behöriga destinationsmyndigheten. Den 14 maj 2002 begärde Siomab i övrigt att domstolen interimistiskt skulle förplikta IBGE att utan ändringar översända denna anmälan till den behöriga destinationsmyndigheten. I beslut av den 8 juli 2002 avslog ordföranden vid Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgien) Siomabs begäran. Siomab överklagade detta beslut till Cour d'appel de Bruxelles.

IV — Tolkningsfrågan

24. Till stöd för sin talan har Siomab med hänvisning till domen i det ovannämnda målet ASA gjort gällande att det inte ankommer på IBGE att, inom ramen för det särskilda förfarande som föreskrivs i artikel 6.8 i förordningen vad gäller transporter av avfall för återvinning, ex officio omklassificera syftet med transporten, eftersom den behöriga avsändarmyndigheten med stöd av förordningen inte kan vägra att översända anmälan om en planerad transport.

25. IBGE har däremot gjort gällande att denna myndighet var skyldig att undersöka klassificeringen av den planerade transporten och att den följaktligen inte var skyldig att översända anmälan härom i fall av överträdelse av förordningen.

26. Cour d'appel de Bruxelles bedömde att domstolens tolkning av förordningen var nödvändig för att kunna döma i tvisten och beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

ii) översända fraktsedeln efter att ha omklassificerat den planerade transporten till att avse avfall för bortskaffande,

iii) översända fraktsedeln innehållande den felaktiga klassificeringen och samtidigt lägga till en invändning grundad på just denna felaktighet,

”Skall för det fall en medlemsstat låter avsändarmyndigheten översända fraktsedeln med tillämpning av artiklarna 3.8 och 6.8 i rådets förordning (EEG) nr 259/93, artiklarna 3.8, 4.3, 6.8, 7.4 och 26 i förordningen tolkas så att

a) den i den mening som avses i denna förordning behöriga avsändarmyndigheten, vilken är behörig att pröva huruvida en planerad transport som i anmälan klassificeras som ’transport av avfall för återvinning’ verkligen motsvarar denna klassificering, om den anser att klassificeringen är felaktig, har rätt att

b) eller är den behöriga avsändarmyndigheten skyldig att översända anmälan till den behöriga destinationsmyndigheten såsom anmälaren klassificerat den samtidigt som den behåller möjligheten att, om den anser att klassificeringen av syftet med transporten är felaktig, omedelbart eller senare göra en invändning på grundval av denna felaktiga klassificering?”

V — Bedömning

i) vägra att vidarebefordra fraktsedeln på grund av denna felaktiga klassificering och uppmana anmälaren att inkomma med ny fraktsedel,

27. Den nationella domstolen har genom sin tolkningsfråga i huvudsak ställt frågan om förordningen skall tolkas så att den behöriga avsändarmyndigheten, när en medlemsstat

låter avsändarmyndigheten översända fraktsedeln med tillämpning av artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen, och avsändarmyndigheten anser att klassificeringen av den planerade transporten av avfall är felaktig, kan

- vägra att översända denna anmälan på grund av den felaktiga klassificeringen av den planerade transporten och begära att anmälaren översänder en ny fraktsedel,

- eller ex officio omklassificera den planerade transporten innan den översänder anmälan,

- eller översända anmälan och samtidigt eller senare framställa en invändning som grundar sig på den felaktiga omklassificeringen.

28. I domen i det ovannämnda målet ASA fastställde domstolen såsom ovan angivits att den behöriga avsändarmyndigheten, om den anser att klassificeringen av den planerade transporten av avfall för återvinning är felaktig, inte ex officio kan omklassificera syftet med transporten av avfallet och skall framställa en invändning inom den tidsfrist

som föreskrivs i artikel 7.2 i förordningen. I förevarande mål är frågan huruvida denna lösning kan överföras på fall då det föreskrivs i den nationella lagstiftningen i en medlemsstat att den behöriga avsändarmyndigheten vid tillämpningen av artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen i anmälares ställe själv skall anmäla den planerade transporten till övriga behöriga myndigheter och till mottagaren.

29. Liksom kommissionen, den italienska och den nederländska regeringen samt Siomab, och till skillnad från intervenienterna, anser jag att de slutsatser som domstolen drog i domen i det ovannämnda målet ASA mycket väl äger motsvarande tillämpning i ett sådant fall, på så sätt att den behöriga avsändarmyndigheten enligt min mening varken har rätt att ex officio omklassificera den planerade transporten eller återsända handlingarna till anmälaren, utan är skyldig att översända fraktsedeln och framställa en invändning inom de tidsfrister som härvid föreskrivs. Enligt min mening framgår det ovan anförda av ordalydelsen i bestämmelserna i artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen.

30. Enligt dessa bestämmelser har medlemsstaterna sålunda möjlighet att föreskriva att den behöriga avsändarmyndigheten är skyldig att i anmälares ställe översända anmälan av den planerade transporten till de övriga behöriga myndigheterna och till mottagaren av avfallet. Det skall erinras om att syftet

med dessa bestämmelser är att på gemenskapsnivå harmonisera de förfaranden som skall tillämpas vid transporter av avfall. I bestämmelserna föreskrivs inte att medlemsstaterna på något sätt skulle ha rätt att tilldela den behöriga avsändarmyndigheten behörighet att ex officio omklassificera syftet med en transport innan den översänder en anmälan om avfall. En sådan rätt att omklassificera avfallet skulle medföra att övriga behöriga myndigheter skulle bedöma den planerade transporten såsom den omklassificerats och inte med utgångspunkt i hur den framställts av anmälaren. Bestämmelserna i artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen innehåller emellertid inte något undantag från de bestämmelser som anges i artiklarna 3.1–3.5 och 6.1–6.5 i förordningen, av vilka framgår att det ankommer på anmälaren, och endast på honom, att klassificera den planerade transporten och att i detta syfte fylla i fraktsedeln.

31. Med hänsyn till innehållet i de ifrågavarande bestämmelserna förefaller det enligt min mening vara uteslutet att avsändarmyndigheten skulle ha möjlighet att vägra att översända en anmälan om en planerad transport och återsända handlingarna till anmälaren om den bedömer att klassificeringen av transporten är felaktig.

32. Jag delar sålunda den uppfattning som intervenienterna har gjort gällande att det endast är i artikel 3.8 andra stycket i förordningen som det föreskrivs en möjlighet för den behöriga avsändarmyndigheten att vägra att översända anmälan av den planerade transporten, vilket innebär att en sådan

möjlighet endast föreligger när det enligt fraktsedeln är fråga om en transport av avfall för bortskaffande. Denna möjlighet föreligger emellertid endast vad gäller sådana frågor som avses i artikel 4.3 i förordningen, vars innehåll har behandlats ovan i punkt 13. Det rör sig närmare bestämt om artikel 4.3 b och 4.3 c, i vilka föreskrivs på vilka grunder medlemsstaterna kan motsätta sig en planerad transport av avfall.³⁴ Enligt min mening omfattar emellertid inte någon av dessa grunder en felaktig klassificering av den planerade transporten.³⁵ Domstolen har dessutom fastställt att uppräkningsen i förordningen av fall då medlemsstaterna får motsätta sig en transport av avfall som skall bortskaffas är uttömmande.³⁶ Denna bestämmelse kan således inte ges en vidsträckt tolkning på så sätt att den skall anses omfatta fall av felaktiga klassificeringar, eftersom denna typ av invändning inte uttryckligen anges i uppräkningsen. Detta synsätt överensstämmer dessutom med den bedömning som domstolen gjorde av förordningen i domen i det ovannämnda målet ASA. Av domen i detta mål framgår nämligen att skyldigheten för de behöriga myndigheterna att undersöka om den klassificering som anmälaren angett är förenlig med bestämmelserna i förordningen inte framgår av några särskilda bestämmelser i förordningen vari de invändningar mot

34 — I artikel 4.3 a i förordningen avses de fall då medlemsstaterna får vidta åtgärder för att helt eller delvis förbjuda eller systematiskt invända mot transporter av avfall (se domen i det ovannämnda målet DaimlerChrysler, punkt 51).

35 — Sålunda föreskrivs i artikel 4.3 b endast följande tre fall i vilka det är möjligt för medlemsstaterna att motsätta sig den planerade transporten: för att genomföra principen om tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå och nationell nivå, om anläggningen skall omhänderta avfall från en mer närliggande källa och den behöriga myndigheten har prioriterat detta avfall samt för att säkerställa att transporterna sker i enlighet med avfallsplanerna. I artikel 4.3 c anges följande tre fall i vilka invändningar får framställas: när transporten inte sker i enlighet med nationella lagar och andra författningar om miljöskydd, allmän ordning, allmän säkerhet eller hälsoskydd, om anmälaren tidigare har gjort sig skyldig till illegal handel och om transporten strider mot förpliktelser som följer av internationella konventioner.

36 — Se domen i det ovannämnda målet DaimlerChrysler (punkt 50).

avfallstransporter som medlemsstaterna kan göra definieras, utan av förordningens systematik.³⁷ En felaktig klassificering är med andra ord en grund för invändning som skiljer sig från dem som avses i artiklarna 4.3 och 7.4 i förordningen.³⁸

33. Mot bakgrund av det ovan anförda drar jag följande slutsatser. För det första är det endast i fall då det är fråga om en anmälan av avfall för bortskaffande som den behöriga avsändarmyndigheten, enligt det särskilda förfarandet som föreskrivs i artikel 3.8 i förordningen, kan vägra att översända anmälan. För det andra kan den behöriga myndighetens vägran endast grunda sig på något av de skäl som uttömmande uppräknas i artikel 4.3 i förordningen och denna bestämmelse omfattar inte det fall då den behöriga avsändarmyndigheten anser att anmälares klassificering av den planerade transporten är felaktig. Härav drar jag slutsatsen att den behöriga avsändarmyndigheten inte har rätt att vägra att tillse att denna anmälan översänds när den anser att klassificeringen av den planerade transporten är felaktig. En rätt för den behöriga myndigheten att vägra att översända anmälan när transporten av

anmälares har klassificerats som transport av avfall för bortskaffande, skulle gå utöver vad gemenskapslagstiftaren har föreskrivit i bestämmelserna i artiklarna 3.8 andra stycket och 4.3 i förordningen. När transporten såsom i förevarande fall klassificerats som en transport av avfall för återvinning skulle en sådan vägran dessutom helt sakna rättslig grund och leda till att delar av de ovan nämnda bestämmelserna skulle fräntas sin ändamålsenliga verkan, eftersom detta vad gäller transporter av avfall för återvinning skulle ge behöriga myndigheter möjlighet att vägra sådana transporter, vilket är vad dessa bestämmelser, jämförda med varandra, avses utgöra förbud mot, inom ramen för det än mer betungande förfarandet avseende transporter av avfall för bortskaffande.

34. Innehållet i artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen, i vilka föreskrivs befogenhet för den behöriga avsändarmyndigheten att i anmälares ställe själv översända anmälan om den planerade transporten till övriga behöriga myndigheter och till mottagaren, medför således att det är uteslutet att avsändarmyndigheten ex officio omklassificerar den ifrågavarande transporten eller vägrar att översända anmälan när den anser att anmälares klassificering av transporten är felaktig. Som domstolen uttalade i domen i det ovannämnda målet ASA skall den behöriga avsändarmyndigheten i ett sådant fall motsätta sig den ifrågavarande transporten under samma förutsättningar som gäller för myndigheten när anmälares skall

37 — Se domen i det ovannämnda målet ASA (punkterna 40 och 47). Se även beslut av den 27 februari 2003 i de förenade målen C-307/00–C-311/00, Oltehandel Koewelt m.fl. (REG 2003, s. I-1821) punkt 112. I domen i det ovannämnda målet ASA fastställde domstolen att denna skyldighet för de behöriga myndigheterna särskilt följer av artikel 26 i förordningen, enligt vilken medlemsstaterna skall förbjuda och bestraffa illegala transporter, liksom av artikel 30.1 i förordningen, i vilken uttryckligen föreskrivs den allmänna skyldigheten för medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att tillse att avfall transporteras i enlighet med bestämmelserna i förordningen.

38 — En invändning om felaktig klassificering bör tidsmässigt göras gällande före sådana invändningar som avses i artiklarna 4.3 och 7.4 i förordningen. De behöriga myndigheterna kan framställa en sådan invändning som avses i dessa bestämmelser först sedan det undersökts om den planerade transporten är korrekt klassificerad.

anmäla den planerade transporten, det vill säga vad gäller en transport som klassificeras som en transport av avfall för bortskaffande genom att framställa en invändning inom de tidsfrister som härvid anges i artikel 4 i förordningen eller, om det är fråga om en transport som enligt fraktsedeln klassificeras som en transport av avfall för återvinning, i artikel 7 i förordningen. Detta är vad som enligt min uppfattning framgår av en bedömning av förordningens systematik.

35. Som redan konstaterats ankommer det enligt förordningens systematik på anmälaren att fylla i den fraktsedel som skall översändas till samtliga behöriga myndigheter och till mottagaren av avfallet. Det är även anmälaren som med mottagaren av avfallet skall ingå ett avtal om transport av antingen avfall för bortskaffande eller återvinning. Det ankommer således naturligt nog på anmälaren att klassificera den planerade transporten, eftersom denna klassificering är avgörande för föremålet för det avtal som han ingår med mottagaren. Som också redan konstaterats är den behöriga destinationsmyndigheten skyldig att bekräfta anmälan senast tre dagar sedan den mottagits, och övriga behöriga myndigheters frister för att framställa invändningar, begära in kompletterande uppgifter eller fastställa villkor för genomförandet av transporten börjar löpa när denna bekräftelse avsänts till dessa myndigheter. Som redan påpekats kan den behöriga avsändarmyndigheten enligt artikel 4.2 b i förordningen framställa invändningar mot en planerad transport av avfall

för bortskaffande inom en tidsfrist på 20 dagar sedan bekräftelsen av anmälan om denna transport avsänts från destinationsmyndigheten. Den behöriga avsändarmyndigheten kan enligt artikel 7.2 i förordningen dessutom framställa en invändning mot en planerad transport av avfall för återvinning senast 30 dagar sedan bekräftelsen avsänts.

36. För att denna systematik skall fungera krävs enligt min mening således att anmälan av den planerade transporten, såsom den klassificerats av anmälaren, verkligen översänds till de behöriga myndigheter som är berörda dels för att tidsfristerna i förordningen skall börja löpa, dels för att samtliga myndigheter skall kunna bedöma den ifrågavarande transporten, särskilt dess klassificering. Om den behöriga avsändarmyndigheten skulle tillerkännas en rätt att ex officio omklassificera den planerade transporten eller att vägra att tillse att anmälan härom översänds till övriga myndigheter, skulle anmälaren fråntas den möjlighet som han åtnjuter enligt förordningen att inom mycket korta tidsfrister få kännedom om samtliga behöriga myndigheters inställning till den transport som han planerar genomföra.³⁹ Detta skulle dessutom frånta de behöriga

39 — Se domen i det ovannämnda målet DaimlerChrysler (punkt 70). Önskemålet om att anmälaren skall kunna förlita sig på att de behöriga myndigheterna respekterar de tidsfrister som anges i förordningen har klart och tydligt kommit till uttryck i Ekonomiska och sociala kommitténs förarbete till förordningen [yttrande angående rådets förslag till förordning (EEG) om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (91/C 269/03) (EGT 1991, s. 10, punkt 2.3.2)].

destinations- och transitmyndigheterna den rätt som de åtnjuter enligt förordningen och vilken anges i dess nionde skäl, nämligen att i behörig ordning få meddelande om den avsedda transporten och att kunna framställa sina egna invändningar mot denna, oberoende av hur den behöriga avsändarmyndigheten klassificerat transporten.⁴⁰

37. Visserligen kan en sådan anmälan medföra en risk för att samma transport klassificeras på olika sätt av de olika behöriga myndigheterna. Som domstolen fastställt i domen i det ovannämnda målet ASA är denna risk emellertid en del av det system som infördes genom förordningen.⁴¹ Såsom sökanden mycket tydligt har anfört vid förhandlingen, kan detta ha betydelse för en anmälare när, såsom i förevarande mål, den behöriga avsändarmyndigheten inte samtycker till den klassificering som anmälaren gjort av den ifrågavarande transporten. I sådana fall har anmälaren ett särskilt intresse av att få kännedom om samtliga behöriga myndigheters inställning till den ifrågavarande transporten. Det är sålunda tydligt att Siomab i förevarande mål bättre skulle ha kunnat försvara sina intressen i tvisten med IBGE angående klassificeringen av den planerade transporten om även den behöriga destinationsmyndigheten skulle ha kunnat göra en bedömning av klassificeringen. Om den behöriga destinationsmyndigheten, liksom IBGE i förevarande mål, skulle anse att den ifrågavarande transporten utgör en transport av avfall för bortskaffande och att en sådan transport inte är tillåten till gruvan i

Teutschenthal, skulle Siomab ha kunnat avstå från sin planerade transport och sluppit vidta rättsliga åtgärder. Om tvärtom den behöriga destinationsmyndigheten till skillnad från IBGE ansett att den omtvistade transporten av anmälaren rätteligen klassificerats som en transport av avfall för återvinning, skulle Siomab kunnat återropa denna klassificering i förfarandet vid de belgiska domstolarna, eftersom, vilket man bör erinra sig, begreppen bortskaffande och återvinning är gemenskapsrättsliga begrepp som inte kan definieras på olika sätt i olika medlemsstater.⁴² Risken för att en och samma transport klassificeras olika, vilket är en del av förordningens systematik, kan sålunda innebära en fördel för anmälaren vid en konflikt mellan honom och en behörig myndighet. Som kommissionen på goda grunder anfört, kräver förordningens systematik en dialog om klassificeringen av den planerade transporten mellan samtliga behöriga myndigheter och anmälaren inom de tidsfrister som föreskrivs i förordningen.

38. Denna lösning inverkar inte heller på något sätt på den behöriga avsändarmyndighetens möjlighet att undersöka klassificeringen av den ifrågavarande transporten och att motsätta sig dess genomförande om den anser att klassificeringen är felaktig. Av artikel 8 i förordningen framgår sålunda att om den planerade transporten, såsom i förevarande fall, klassificerats som en trans-

40 — Se härvid beslutet i det ovannämnda målet *Ollehandel Koewelt m.fl.* (punkt 102).

41 — Domen i det ovannämnda målet *ASA* (punkt 44).

42 — Se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 13 februari 2003 i mål C-228/00, kommissionen mot Tyskland (REG 2003, s. I-1439), punkt 36.

port av avfall för återvinning, kan den inte genomföras om den behöriga avsändarmyndigheten framställt en invändning inom de frister som föreskrivs i artikel 7.2 i förordningen. Samma slutsats kan dras vad gäller en transport som klassificerats som en transport av avfall för bortskaffande, eftersom tillstånd för genomförande av en sådan transport enligt artikel 4.2 a i förordningen skall ges av den behöriga destinationsmyndigheten senast 30 dagar efter det att bekräftelsen av transporten avsänts och ett sådant tillstånd endast kan ges under förutsättning att det inte framställts någon invändning från de övriga behöriga myndigheterna.

39. Mot bakgrund av det anförda är jag benägen att anse att den behöriga avsändarmyndigheten enligt artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen har tilldelats en behörighet som sammanhänger med myndighetens skyldighet att översända en anmälan om en planerad transport till de övriga behöriga myndigheterna och till mottagaren av avfallet i enlighet med sökandens kvalificering.⁴³ När en behörig avsändarmyndighet anser att klassificeringen av transporten är felaktig,

skall den följaktligen framställa en invändning mot denna. Vad gäller formkraven för hur denna invändning skall framställas anser jag att de regler som föreskrivs i artiklarna 4.2 b och 7.2 första stycket i förordningen är tillämpliga, vilket innebär att denna invändning "skall skriftligen meddelas anmälaren, med kopior till övriga berörda behöriga myndigheter". Vad gäller den fråga som den hänskjutande domstolen ställt sig huruvida denna invändning skall översändas samtidigt som anmälan av den planerade transporten eller senare, förefaller båda lösningarna tillåtna. Det som enligt min mening är av betydelse för denna fråga är att invändningen från den behöriga avsändarmyndigheten skall framställas innan utgången av de tidsfrister som föreskrivs i artikel 4.2 b i förordningen i de fall då anmälaren klassificerat den planerade transporten som en transport av avfall för bortskaffande och i artikel 7.2 i de fall då anmälaren klassificerat transporten som en transport av avfall för återvinning.

43 — Jag delar även kommissionens ståndpunkt enligt vilken det av detta resonemang inte bör dras slutsatsen att den behöriga avsändarmyndigheten vid sitt utövande av god förvaltnings sed skall förbjudas att återsända handlingarna till sökanden i de fall då fraktsedeln innehåller ett sådant formfel som att den inte är undertecknad eller saknar vissa obligatoriska uppgifter, vilket kan leda till att den planerade transporten inte kan utredas av de behöriga myndigheterna. Det föreskrivs för övrigt inte i artiklarna 3.8 och 6.8 eller i någon annan bestämmelse i förordningen inom vilka tidsfrister som den behöriga avsändarmyndigheten skall översända anmälan. Jag är benägen att, mot bakgrund av det förfarande som föreskrivs i förordningen, dra slutsatsen att denna myndighet bör översända anmälan inom en kort tidsfrist som bör räknas från mottagandet av fraktsedeln och att denna tidsfrist inte under några omständigheter får vara längre än den som, i artiklarna 4.2 a och 7.2 i förordningen, föreskrivs för den behöriga destinationsmyndigheten för att ta ställning till den planerade transporten.

40. Jag föreslår således att domstolen besvarar frågan från Cour d'appel de Bruxelles på så sätt att förordningen skall tolkas så att när en medlemsstat använder sig av det anmälningsförfarande avseende den behöriga avsändarmyndighetens fraktsedel som är tillämpligt enligt artiklarna 3.8 och 6.8 i förordningen, så kan den behöriga avsändarmyndigheten inte, när den anser att klassificeringen av en transport är felaktig, vägra att delge en anmälan om transporten på den grunden att klassificeringen är felaktig, vare sig genom att begära att anmälaren skall

översända en ny fraktsedel eller genom att ex officio omklassificera den planerade transporten innan anmälan delges. Den behöriga avsändarmyndigheten skall delge anmälan och framställa en invändning på grund av den felaktiga klassificeringen. Denna invändning skall meddelas anmälaren skriftligen,

med kopia till de övriga berörda myndigheterna inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 4.2 b i förordningen om den planerade transporten klassificeras som en transport av avfall för bortskaffande och i artikel 7.2 om transporten klassificeras som en transport av avfall för återvinning.

VI — Förslag till avgörande

41. Mot bakgrund av dessa överväganden föreslår jag att domstolen besvarar den fråga som har ställts av la Cour d'appel de Bruxelles på följande sätt:

Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen bör tolkas så att när en medlemsstat använder sig av det anmälningsförfarande avseende den behöriga avsändarmyndighetens fraktsedel som är tillämpligt enligt artiklarna 3.8 och 6.8 i förordning nr 259/93, kan den behöriga avsändarmyndigheten inte, när den anser att klassificeringen av en transport är felaktig, vägra att delge en anmälan om transporten på den grunden att klassificeringen är felaktig, vare sig genom att begära att anmälaren skall översända en ny fraktsedel eller genom att ex officio omklassificera den planerade transporten innan anmälan delges. Den behöriga avsändarmyndigheten skall delge anmälan och framställa en invändning grundad på den felaktiga klassificeringen. Denna invändning skall meddelas anmälaren skriftligen, med kopia till de övriga berörda myndigheterna, inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 4.2 b i förordningen om den planerade transporten klassificeras som en transport av avfall för bortskaffande och i artikel 7.2 om transporten klassificeras som en transport av avfall för återvinning.